ligt Spørgsmaal. Det kunde hænde sig, at en og anden har tænkt ved at se Meddelelsen om vort Møde idag: Hvordan gaar det nu med vort Program? Vor Fremgangsmaade har ikke været en Tilfældighed, det har været en bevidst vedtaget Plan fra Bestyrelsens Side. Man kan jo nemlig agitere for dette Program paa to Maader. Man kan agitere ved evig og altid at tale om det, man kan ogsaa gaa mere lempeligt og listeligt tilværks, og det er dette vi har gjort. Vi har optaget forskellige Spørgsmaal, som vi har tænkt os kunde interessere en større Kreds af Kvinder, for derved om muligt at drage flere ind i Diskussionen og give flere Lejlighed til Øvelse i at optræde offentligt. Men vi lover stadig at holde Blikket fæstet paa vor Forenings egentlige Formaal. Nu er der jo ingen særlig truende Fare i Øjeblikket; saasnart der viser sig en saadan, vil vi løfte vort eneste store Programspørgsmaal som en brændende Fakkel og alle samles om det.«

Derefter holdt Fru Waage et Foredrag om »unge Pigers Opdragelse til huslig Gerning« — det var en Slags Komplettering og Belysning fra en anden Side af det samme Spørgsmaal, som Frøken Marie Christensen en Gang tidligere havde talt om; saa fulgte en kort Diskussion.

Hvor er saa det skete Programbrud? Er her talt et Ord om at lade det bero med den pol. Valgret? Jeg kan ikke indse det. Valget af Æmne kan vel heller ikke have fremkaldt Fru L.s Artikel; Hovedforeningen i København havde jo netop paa samme Tid et Møde om den samme Sag.

Til Slutning kun dette. Hvilken af de to store Kvindesammenslutninger der har Fejlen for det spændte Forhold, kan jeg ikke sige. Jeg husker dog et gammelt Ord, som paastaar, at det sjældent er Ens Fejl, naar To skændes. Men den Ting ved jeg, at hvis den ene af to Modparter ved mindste givne Lejlighed vil latterliggøre en forment Forseelse fra den andens Side og tillige i samme Nu rækker sin Haand til Forsoning, saa stoler man ikke paa den oprigtige Hensigt. Dog — jeg haaber dette kun bliver til et lille Ordskifte mellem Fru L. og mig. Fru L. bærer naturligvis ene Ansvaret for sin lidt uforsigtige Store Klavs Optræden, akkurat som jeg alene er ansvarlig for min Forseelse, hvis der er sket en saadan.

Eva Moltesen.
Form. for Ordrup Kvindevalgretsforening.

Redaktionen har forelagt Fru Lemche ovenstaaende og modtaget følgende Svar:

Fru Eva Moltesen!

De har taget min lille Spøg med Store Klavs og Lille Klavs fortrydelig op, det er ikke første Gang, det er hændt mig, men jeg har altid foretrukket og foretrækker fremdeles at smile det bort, som i Virkeligheden ikke er en højtidelig Mine værd.

De har, siger De, aldrig været til Stede ved noget Møde mellem Dansk Kvindesamfund og Kvindevalgretsforeningen, »hvor der skulde være blevet sagt skarpe Ord fra den ene eller den anden Side«, derfor kan De heller ikke sætte Dem ind i den rent ud eventyrlige Lystighed, som greb mig, da jeg i Politikens Distriktsblad læste, at man paa Mødet i Ordrups Kvindevalgretsforening havde besluttet foreløbig at stille Agitationen for politisk Valgret i Bero og holde sig til mere praktiske Opgaver saasom unge Pigers Oplæring i Husgerning. Paa Baggrund af hint Mødes Forhandlinger, som De altsaa ikke kender og derfor ikke interesserer Dem for, maatte Kvindevalgretsforeningens pludselige Interesse for huslig Gerning tage sig ud som et Brud om ikke med Programmet — det er jo i Virkeligheden saa elastisk, at det — som ogsaa i sin Tid af Dansk Kvindesamfund hævdet — med lidt god Vilje kan omspænde de fleste af Dansk Kvindesamfunds Opgaver —, men med den ensidige og kortsynede Fortolkning, man gav Programmet, dengang man for at paavise Nødvendigheden af et nyt og uafhængigt Landsforbund afstak sig den samme snævre Vej, som allerede havde kostet Kvindevalgretsforeningen af 1889 dens Selvstændighed og ført den tilbage i Dansk Kvindesamfunds rummelige Favn. De synes ikke om, at jeg paa en Gang strækker min Haand frem til Forsoning og søger at latterliggøre. Jeg forstaar det, De var jo som sagt ikke til Stede paa noget Møde, hvor o. s. v. . . . . De har ikke set en tillidsfuldt fremstrakt Haand blive afvist med Latter; men jeg har set det, og jeg har lovet mig selv dengang ved første Lejlighed at give Latteren tilbage. Det er det, jeg nu har gjort; — desværre blev det den intet anende og forsaavidt sagesløse Ordrup Kvindevalgretforening, som bød mig Lejligheden. Har jeg begaaet en Uret mod den, lad den saa adressere sin Besværing til dem, som i sin Tid saaede Latteren; hvad man saar, maa man være belavet paa at høste.